

Sygn. akt VII U 1333/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

Protokolant: Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2018 r. w Warszawie

sprawy J. D. (1) \

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o wysokość kapitału początkowego i wysokość emerytury

na skutek odwołania J. D. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 12 czerwca 2017 r. znak: (...) -2003 i 28 czerwca 2017 r. znak: (...)

I. zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że do ustalenia wysokości kapitału początkowego uwzględnia kwoty wypłaconych na rzecz J. D. (1) rekompensat:

- 800 zł (osiemset złotych) w 1981 roku i

- 18.420 zł (osiemnaście tysięcy czterysta dwadzieścia złotych) w 1982 roku.

II. oddala odwołania w pozostałym zakresie;

III. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania w sprawie.

]

UZASADNIENIE

J. D. (1) w dniu 18 sierpnia 2017 roku złożył do Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W., odwołanie od decyzji z dnia 12 czerwca 2017 roku, znak sprawy: (...) -2003. Zaskarżonej decyzji odwołujący zarzucił skarżonej decyzji nieuwzględnienie przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego łącznej kwoty 19.220,00 zł (w tym: kwoty 800,00 zł za rok 1981 r. i kwoty 18.420,00 zł za rok 1982 r.), a ponadto błędne obliczenie skutkujące zaniżeniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego o 1,41%, błędne określenie podstawy wymiaru kapitału początkowego o kwotę 17,21 zł (tj. poprzez określenie jej na kwotę 1924,61 zł zamiast prawidłowej 1941,92 zł), błędne określenie średniej długości trwania dalszego życia J. D. (1), skutkujące zaniżeniem długości dalszego średniego trwania życia przy ustalaniu kwoty kapitału początkowego o 29.8 miesiąca. Powyższe skutkowało naruszeniem art. 2 oraz art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (zwana w dalszej części Konstytucją) poprzez

naruszenie wynikającej z zasady demokratycznego państwa prawa następujących zasady ochrony praw słusznie nabytych–oraz zasady zaufania obywatela do Rzeczypospolitej Polskiej; przepisów uchwały nr 187 Rady Ministrów w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych z dnia 26 sierpnia 1981 r.; przepisów zarządzenia z dnia 28 sierpnia 1981 r. Ministrów pracy, płac i spraw socjalnych oraz finansów w sprawie szczegółowych zasad wypłacania rekompensaty z tytułu podwyżek cen detalicznych chleba i przetworów-' zbożowo- mącznych oraz zasad odpłatności z tytułu korekty stawek żywieniowych; art. 112 oraz 113 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny; art. 185, art. 174 ust. 3, art. 174 ust. 7, art. 177 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych. Wobec podniesionych zarzutów odwołujący wniósł o uznanie przez organ rentowy niniejszego odwołania za słuszne i zmianę zaskarżonej decyzji, poprzez ustalenie kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r. w wysokości nie niższej niż 270.443,39 zł. Ewentualnie zmianę zaskarżonej decyzji, poprzez ustalenie, że kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi nie mniej niż 270.443,39 zł; ustalenie odpowiedzialności organu rentowego za skutki opóźnienia wydania zaskarżonej decyzji w sposób błędny i sprzeczny z prawem; zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów procesu, według spisu niezbędnych kosztów dochodzenia swych praw, a jeżeli takowy nie zostanie złożony, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska J. D. (1) wskazał, że decyzją z dnia 12 czerwca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. Inspektorat w P. znak: (...)–2003, ustalił kwotę kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r. na łączną sumę 235.037,22 zł. W ocenie odwołującego przeliczona kwota kapitału początkowego została w oczywisty sposób zaniżona przez organ rentowy. Jest to spowodowane uznaniem przez organ rentowy, że wypłacone w latach 1981 oraz 1982 r. kwoty rekompensat zostały naliczone błędnie, dlatego nie zaliczył żadnej z wypłaconych kwot rekompensat w latach 1981–1982 do ustalenia wysokości wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego. Odwołujący pracował w Cukrowni (...) i ustalane tam normy ilościowe oraz jakościowe pracy w znaczny sposób odbiegały od teoretycznie obowiązujących wówczas norm czasu pracy, jak również obecnych, których przeciętny wymiar czasu pracy wynosi 160 godzin miesięcznie, co daje 40 godzin tygodniowo. Pracował w Cukrowni (...) średnio od 224 do 248 godzin miesięcznie, od lutego do sierpnia danego roku (tj. po 8 godzin dziennie, bez wolnych sobót oraz niedziel), zaś w okresie tzw. (...), która trwała od września do stycznia następnego roku wypadającego po tymże wrześniu od 360 do 372 godzin miesięcznie (tj. po 12 godzin dziennie, bez wolnych sobót oraz niedziel). W okresie zatrudnienia w Cukrowni (...) m.in. w latach 1981–1982 ze względu na charakter wykonywanej przez J. D. (1) pracy (ciężka praca fizyczna) otrzymywał zwiększone przydziały kartkowe na mięso w wysokości 4 kg (podczas, gdy niektórzy otrzymywali 2,5 kg). W 1981 r. otrzymał łącznie 800 zł rekompensaty z tytułu podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych na podstawie uchwały numer 187 Rady Ministrów w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych z dnia 26 sierpnia 1981 r. (Monitor Polski numer 22, pozycja 200), tj. po 160,00 zł miesięcznie za miesiące sierpień, wrzesień, październik, listopad oraz grudzień 1981 r. Następnie w 1982 r. Cukrownia (...) wypłaciła mu łączną kwotę 18.420,00 zł tytułem rekompensaty tj. 1.920,00 zł na podstawie uchwały 187 Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1981 r. w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych (w wysokości 160,00 zł miesięcznie, co daje łączną kwotę 1.920,00 zł z tego tytułu); natomiast kwotę 16.500,00 zł na podstawie uchwały numer 24 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982 r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z 1.2.1982 r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (w wysokości 1.500,00 zł miesięcznie od 1 lutego 1982 r. do końca grudnia 1982 r. co daje łączną kwotę 16.500,00 zł z tego tytułu). Powyższe skutkowało błędnym przeliczeniem kapitału początkowego, jego podstawy wymiaru oraz błędnym określeniem średniej długości trwania życia dla osoby w wieku 62 lat, ponieważ średnie dalsze trwanie życia mężczyzny w wieku 62 lat w 2014 r. wynosi 238,8 (miesiąca), a nie jak wskazano w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (...) miesięcy. Odwołujący wniósł także o ustalenie odpowiedzialności organu rentowego za skutki opóźnienia wydania zaskarżonej decyzji w sposób błędny oraz sprzeczny z prawem. (odwołanie od decyzji z dnia 12.06.2017r. – k. 2 – 10 a.s.)

W dniu 18 sierpnia 2017 roku J. D. (1) złożył również odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 28 czerwca 2017 roku, znak: (...)które oparł na takiej samej argumentacji jak w skarżonej decyzji z dnia 12 czerwca 2017 roku. (odwołanie od decyzji z dnia 28.06.2017r. a.s.)

Zarządzeniem z dnia 28 listopada 2017 roku sprawa o sygn. akt VII U 1540/17 została połączona celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą o sygn. akt VII U 1333/17 i prowadzone dalej pod sygn. akt VII U 1333/17. (zarządzenie z dnia 28.11.2017r. a.s.)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. wniósł o oddalenie powyższych odwołań na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołania organ rentowy wskazał, że przyjęty przez organ rentowy do wyliczenia kapitału początkowego okres 209 miesięcy średniego dalszego trwania życia, jest prawidłowy. Wyrokiem z dnia 28.05.2013r., sygn. akt III AUa 13/13 Sąd Apelacyjny w Szczecinie zaakceptował w całości ustalenia faktyczne i ocenę prawną oraz rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji który podniósł, że „kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat (art. 173 ust. 2), a ustala się go na dzień wejścia w życie ustawy, tj. 1 stycznia 1999 r. (art. 173 ust. 3). Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia (tak art. 26 ust. 4 analizowanej ustawy). Z powyższego wynika, że skoro samą wartość kapitału początkowego ustala się zawsze na dzień 1 stycznia 1999 r., to również średnie dalsze trwanie życia dla potrzeb ustalenia kapitału początkowego ustala się zawsze na podstawie obowiązującego w tej dacie Komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, tj. komunikatu z dnia 25 marca 1999 r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i.mężczyzn (M. P. Nr 12, poz. 173). Poza tym średnie dalsze trwanie życia na potrzeby kapitału początkowego ustala się zawsze jak dla osoby, która ukończyła 62 lata. W związku z tym średnie dalsze trwanie życia dla potrzeb ustalenia wartości kapitału początkowego jest zawsze wartością stałą i wynosi 209 miesięcy. Natomiast odnośnie rekompensat organ rentowy wyjaśnił, że zgodnie z § 3 ust. 3 uchwały Nr 187 Rady Ministrów z dnia 26.08.1981r. w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych (M.P. z 1981r., nr 22, poz. 200) rekompensatę wzrostu kosztów utrzymania z tytułu podwyżek cen, ustala się w wysokości 160 zł na osobę miesięcznie. W myśl § 7 tego aktu prawnego, uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od 31.08.1981 r. Z kolei 1.02.1982r. weszła w życie uchwała Nr 24 Rady Ministrów z dnia 27.01.1982r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 01.02.1982r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (M.P. z 1982r., nr 4, poz. 18). Zgodnie z § 8 tego aktu prawnego były dwa rodzaje tej rekompensaty: z tytułu nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych objętych przydziałem kartkowym (jej wysokość wynosiła 1400 zł dla górników w kopalniach głębinowych, pracujących pod ziemią, 900 zł dla pracowników posiadających uprawnienia do zwiększonych przydziałów kartkowych na mięso albo 750 zł miesięcznie dla pozostałych osób uprawnionych), z tytułu nowych cen energii, opału oraz artykułów żywnościowych nieobjętych przydziałem kartkowym jej wysokość zależała od podstawy wymiaru rekompensaty, którym było wynagrodzenie obliczone jak za urlop wypoczynkowy i wynosiła: 700 zł (podstawa wymiaru do 4500 zł), 600 zł (4501 zł - 6000 zł), 500 zł (6001 zł - 9000 zł), 300 zł (9001 zł - 13 000 zł). Jeśli podstawa wymiaru wynosiła powyżej 13 000 zł, rekompensata nie przysługiwała.

Odwołujący się przedłożył trzy zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na okoliczność udokumentowania kwot rekompensat w roku 1981 i 1982. Są to zaświadczenia:

- z 31.07.2002r. wystawione przez Cukrownię (...) S.A. z którego wynika, że kwota rekompensat wynosiła w roku 1981 - 800 zł, w 1982- 19 920 zł;
- z 08.08.2014r., wystawione przez (...) SA z siedzibą we W., następcę prawnego cukrowni, z którego wynika, że kwota rekompensat wynosiła w roku 1981 - 640 zł, w 1982 - 18 260 zł;
- z 16.08.2017r. wystawione przez (...) SA z siedzibą we W., następcę prawnego cukrowni, z którego wynika, że kwota rekompensat wynosiła w roku 1981- 800 zł, w 1982 - 18 420 zł.

Z uwagi na powyższe rozbieżności, dokumenty te w zakresie jakim dotyczą rekompensat za sporne lata, nawet gdyby wszystkie zostały złożone w oryginale, organ rentowy uznał za niewiarygodne oraz uznał brak podstaw do przyjęcia kwot rekompensat w tych latach do podstawy wymiaru. Ponadto wobec wejścia w życie uchwały Nr 187 Rady Ministrów z dnia 26.08.1981 r. w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych (M.P. z 1981 r., nr 22, poz. 200) od 31.08.1981 r. rekompensata w tym roku nie mogła - w ocenie organu rentowego - przysługiwać w wysokości większej niż 640 zł. (4 x 160 zł.). Natomiast w ocenie organu rentowego, nie jest możliwe ustalenie kwoty rekompensaty po 01.02.1982r. choćby z uwagi na fakt, że brak jest dowodów potwierdzających czy ww. był pracownikiem posiadającym uprawnienia do zwiększonych przydziałów kartkowych na mięso. Na dowód odwołujący się przedstawił jedynie własne oświadczenie, które nie jest wystarczające. Druga rekompensata przewidziana w uchwale Nr 24 Rady Ministrów z dnia 27.01.1982r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 01.02.1982r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (M.P. z 1982r., nr 4, poz. 18) w ocenie organu rentowego nie przysługiwała, ponieważ ww. przekraczał ponad 13 000 zł podstawy wymiaru. (odpowiedź na odwołania – k. 34 – 34 verte a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. D. (1) urodzony w dniu (...), w okresie od 1 września 1969 roku do 30 czerwca 1985 roku był zatrudniony jako pracownik fizyczny w Cukrowni (...) S. A. w R. i otrzymywał wynagrodzenie z tytułu rekompensaty:

- w 1981 roku łącznie kwotę 800 zł;

- w 1982 roku łącznie kwotę 18 420,00 zł.

(zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 16 sierpnia 2017 roku wystawione przez (...) S. A. następcę prawnego Cukrowni (...) – k. 51 a.s. VII U 1540/17, karta wynagrodzenia za rok 1981 i 1982 – k. 61 – 62 verte a.s.)

Ubezpieczony wykonywał pracę Cukrowni (...) S. A. w R. po 12 godzin dziennie, bez dni wolnych. Otrzymał rekompensatę w łącznej wysokości 800 zł w 1981 roku, była to kwota 160 zł miesięcznie przyznana mu od sierpnia 1981 roku do końca 1981 roku oraz rekompensatę w łącznej wysokości 18 420,00 zł w 1982 roku, była to kwota 160 zł otrzymana w styczniu 1982 roku oraz od lutego 1982 roku po 1660 zł miesięcznie do końca 1982 roku. (zeznania odwołującego J. D. (1) protokół z rozprawy z dnia 18 września 2018 r. –k. 93 verte a.s.)

Decyzją z dnia 12 czerwca 2017 roku, znak sprawy: (...) -2003 Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. Inspektorat w L. dokonał przeliczenia kapitału początkowego J. D. (1). Na podstawie tej decyzji organ ustalił, że okres składkowy wynosi 413 miesięcy. Organ rentowy dokonał obliczenia wysokości kapitału początkowego z uwzględnieniem dodanego okresu składkowego: $293,01 \text{ zł} \times 83,73\%$ (współczynnik proporcjonalny) = 244,46 zł; (413 miesięcy składkowych x 1,3 %): $12 \times 1 924,61 \text{ zł}$ (podstawy wymiaru) = 861,07 zł; (17 miesięcy nieskładkowych x 0,7%) : $12 \times 1 924,61 \text{ zł}$ (podstawy wymiaru) = 19,05, łącznie kapitał początkowy wyniósł 1 124,58 zł. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999r. wyniósł 235 037,22 zł (1 124,58 zł x 209 miesięcy (średnie dalsze trwanie życia) = 235 037,22 zł). (decyzja ZUS z dnia 12.06.2017r. – akta emerytalne)

Decyzją z dnia 28 czerwca 2017 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury na podstawie kwoty składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 4 102,19 zł, kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego wynoszącego 735 778,34 zł, średniego dalszego trwania życia 256,40 miesięcy, w ten sposób obliczona emerytura wyniosła 2 885,65 zł. W przedmiotowej decyzji organ rentowy do ustalenia wysokości kapitału początkowego nie uwzględnił kwot wypłaconych rekompensat w 1981 roku w wysokości 800 zł oraz w 1982 roku w wysokości 19 920 zł. (decyzja ZUS z dnia 28.06.2017r. – akta emerytalne)

J. D. (1) złożył odwołania od decyzji z dnia 12 czerwca 2017 roku oraz z dnia 28 czerwca 2017 roku inicjując niniejsze postępowanie. (odwołania a.s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy oraz znajdujących się w aktach emerytalnych oraz zeznań odwołującego J. D. (1).

Sąd oparł swe ustalenia w szczególności na dokumencie karty wynagrodzenia za rok 1981 i 1982 złożonych przez następcę prawnego Cukrowni (...) (k. 61 – 62 verte a.s.), które stanowiły wiarygodny materiał dowodowy, zaś strony nie kwestionowały w dalszym toku postępowania ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującego J. D. (1) w całości, ponieważ były zgodne i spójne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym w postaci dokumentów, a tym samym nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego, toteż Sąd uznał zebrane w sprawie dowody za wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. D. (1) od decyzji z dnia 12 czerwca 2017 roku, znak sprawy: (...)–2003 oraz od decyzji z dnia 28 czerwca 2017 roku, znak: (...) okazały się zasadne jedynie częściowo.

Istota sporu w rozpatrywanej sprawie koncentrowała się wokół zaskarżonych decyzji organu rentowego wydanych w przedmiocie ustalenia wysokości kapitału początkowego ubezpieczonego oraz wysokości przysługującego mu świadczenia emerytalnego. J. D. (1) nie zgodził się z wyliczonymi przez ZUS kwotami kapitału początkowego oraz emerytury wskazując, że organ rentowy nie uwzględnił kwoty 19 220 zł przy ustalaniu wskaźnika wysokości kapitału początkowego, które skutkowało także błędnym obliczeniem podstawy wymiaru kapitału początkowego. Ubezpieczony podnosił również, że w skarżonej decyzji ustalającej wysokość kapitału początkowego błędnie przyjęto długość średniego dalszego trwania życia na 209 miesięcy, podczas gdy średnie dalsze trwanie życia mężczyzny w wieku 62 lat w 2014 r. wynosi 238,8 (miesiąca). Stanowisko ubezpieczonego zakwestionował organ rentowy, w ocenie którego skarżone decyzje zostały wydane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 t.j.), zwanej dalej ustawą emerytalną.

Sąd rozpatrując odwołanie miał na względzie, że J. D. (1) jako osobie urodzonej po 31 grudnia 1948 roku, przysługuje prawo do emerytury w myśl art. 24 i następnych ustawy emerytalnej.

Zasady obliczania wysokości przysługującej ubezpieczonemu emerytury określają przepisy art. 25-26 ustawy emerytalnej. W myśl art. 26 ustawy emerytalnej emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 ustawy przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 ustawy. Z kolei zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zaevidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Jednym z podstawowych elementów obliczenia wysokości emerytury, która została przyznana ubezpieczonej, jest kapitał początkowy. Zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy emerytalnej kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek. Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 1 stycznia 1999 roku (ust. 3). Z kolei w myśl art. 174 ust. 1 i 2 ustawy kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;

2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;

3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W treści odwołania J. D. (1) podniósł wobec skarżonych decyzji zastrzeżenia, które dotyczyły nieuwzględnienia przez organ rentowy wszystkich składników wynagrodzenia otrzymywanego przez niego w latach 1981 - 1982 przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego i emerytury (z FUS oraz okresowej kapitałowej).

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe dało podstawy do stwierdzenia wskazywanych przez ubezpieczonego nieprawidłowości po stronie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, które prowadziłyby do błędnego wyliczenia wartości kapitału początkowego ubezpieczonego a następnie wysokości przysługującego jej świadczenia emerytalnego.

Sąd nie podzielił ustaleń organu rentowego, na podstawie których uznał on, że dokumenty dotyczące rekompensat za sporne lata, były niewiarygodne, a dane w nich zawarte błędne. Organ rentowy nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego w celu wyjaśnienia istniejących w dokumentach rozbieżności. Zostały one wyjaśnione dopiero w toku postępowania sądowego. Nadesłane na żądanie Sądu przez następcę prawnego byłego pracodawcy odwołującego się karty wynagrodzenia za rok 1981 i 1982 (k. 61 – 62 verte a.s.) wskazują, że J. D. (1) otrzymywał jako pracownik fizyczny w Cukrowni (...) S. A. w R. i otrzymał wynagrodzenie z tytułu rekompensaty w 1981 roku w wysokości 800 zł oraz w 1982 roku w wysokości 18 420,00 zł. Niewątpliwie więc zostało udowodnione, że J. D. (1) otrzymał rekompensatę we wskazanej wyżej wysokości. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie słusznie nie uwzględnił powyższych kwot z tytułu wypłaconych rekompensat do ustalenia wysokości kapitału początkowego.

Argumentacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, co tego że wskazane wyżej kwoty nie były tymi, jakie odwołujący powinien otrzymać z tytułu rekompensat w latach 1981 i 1982 nie miała dla ustaleń w tej sprawie żadnego znaczenia. Należy w tym miejscu wskazać, że Sąd nie był zobowiązany do zbadania zasadności otrzymywanej przez ubezpieczonego rekompensaty we wskazanej wysokości, ponieważ dla ustalenia wysokości kapitału początkowego i emerytury ma znaczenie kwota faktycznie otrzymana przez ubezpieczonego.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. dokonał stosownej zmiany zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

W następnej kolejności Sąd Okręgowy odniósł się do zarzutu zawartego w odwołaniu od decyzji z dnia 12 czerwca 2017 roku, związanego z błędnie w ocenie ubezpieczonego przyjętą długością średniego dalszego trwania życia w ilości 209 miesięcy, podczas gdy średnie dalsze trwanie życia mężczyzny w wieku 62 lat w 2014 r. wynosi 238,8 miesiąca.

Sąd Okręgowy podzielił argumentację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zawartą w odpowiedzi na odwołanie, zgodnie z którą organ rentowy przyjął do wyliczenia kapitału początkowego okres 209 miesięcy średniego dalszego trwania życia. Należało bowiem mieć na względzie, że kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 ustawy emerytalnej pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat (art. 173 ust. 2), a ustala się go na dzień wejścia w życie ustawy, tj. 1 stycznia 1999 r. (art. 173 ust. 3) (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28.05.2013r., sygn. akt III AUa 13/13). Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia (tak art. 26 ust. 4 analizowanej ustawy). Wartość kapitału początkowego ustala się zawsze na dzień 1 stycznia 1999 r., również średnie dalsze trwanie życia dla potrzeb ustalenia kapitału początkowego ustala się zawsze na podstawie obowiązującego w tej dacie Komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, tj. komunikatu z dnia 25 marca 1999 r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn (M. P. Nr 12, poz. 173). A zatem średnie dalsze trwanie życia na potrzeby kapitału początkowego ustala się zawsze jak dla osoby, która ukończyła 62 lata. W związku z powyższym średnie dalsze trwanie życia dla potrzeb ustalenia wartości kapitału początkowego jest zawsze wartością stałą i wynosi

209 miesięcy zgodnie z załącznikiem do Komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, tj. komunikatu z dnia 25 marca 1999 r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn (M. P. Nr 12, poz. 173).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że ubezpieczony nie wykazał, aby Zakład Ubezpieczeń Społecznych błędnie przyjął ilość 209 miesięcy średniego dalszego trwania życia na potrzeby ustalenia kapitału początkowego w decyzji z dnia 12 czerwca 2017 roku. Ubezpieczony nie przedstawił tym samym skutecznej argumentacji mogącej powodować zmianę zaskarżonej decyzji w tym zakresie. Z tych też względów odwołanie J. D. (1) podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy w pkt I orzeczenia zmienił decyzję z dnia 12 czerwca 2017 roku, znak (...) -2003 oraz decyzję z dnia 28 czerwca 2017 roku, znak: (...), poprzez uwzględnienie kwot rekompensat w 1981 roku w wysokości 800 zł oraz w 1982 roku w wysokości 18 420,00 zł. Po uprawomocnieniu się orzeczenia w tym zakresie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokona ponownego obliczenia kapitału początkowego ustalonego na dzień 1 stycznia 1999 roku, z uwzględnieniem zmiany objętej prawomocnym wyrokiem i wyda nową decyzję. Dopiero wówczas gdy organ rentowy wyda nową decyzję stanowiącą wykonanie orzeczenia w tej sprawie na nowo zostaną ustalone wysokość kapitału początkowego ustalonego na dzień 1 stycznia 1999 roku oraz wysokość emerytury. Wobec tego zasadnym było oddalenie przez Sąd wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczność obliczenia wysokości kapitału początkowego J. D. (2) na dzień 1 stycznia 1999 roku jako bezprzedmiotowy, gdyż okoliczności które miałyby być w tej opinii stwierdzone mogą być ewentualnie przedmiotem nowego postępowania, w następstwie odwołania od kolejnej decyzji wydanej w tym przedmiocie przez organ rentowy.

Reasumując, pozostałe zarzuty dotyczące wysokości kapitału początkowego ustalonego na dzień 1 stycznia 1999 roku oraz wysokości emerytury również nie zasługiwały na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w pkt II sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania wydano na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art.100 k.p.c., znosząc je wzajemnie pomiędzy stronami (pkt. III wyroku).

Zarządzenie: Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi odwołującego i pełnomocnikowi organu rentowego.